

TI CHLAPI JE NEUHLÁ•DAJĀ•?

NedĀ•le, 16 Ā•erven 2013

NedĀ•vno si jedna moje známĀ•ovalĀ• na toho svĕho: „Ti chlapi jsou fakt ůplnĀ• na ho*no, dyk von toho malĕho ani na chvíli není schopnej uhlĀ•dat. Šel s nĕm jenom na prochĀ•zku, a co myslĕš, za hodinu byli zpĀ•tky, Ā•e se mu kluk vymĀ•chal v potoce. A v tĀ•ch novejch botĀ•ch!"

VzpomnĀ•la jsem si na tu tĀ•ru ůrazĀ•, co absolvovali naši kluci, a napadlo mne, Ā•e mají obrovskĕ štĀ• Ā•e tu rodiĀ•ovskou a prarodiĀ•ovskou pĕĀ•i vĀ•bec pĀ•tmĕĀ•ili. MĀ•la jsem pĀ•r dnĀ• pĀ•tmĕd porodem, a protoĀ•e uĀ• mĕ problém pobĕhat za našĕm tĕmĀ•tĀ•m tĀ•mĕletĕm synkem, pĀ•tmĕvzal pĕĀ•i o nĀ•j manĀ•el. Ten, jsa pĀ•tmĕsvĀ•dĀ•en, Ā• dostateĀ•nĀ• omezen plotem kolem celĕho pozemku, zahĀ•nĀ•l zrovna Ā•izeĀ•, která byla v tom vedru fakt velikĀ•, jedním Ā•mĕdnĀ• vychlazenĕm zrzavĕm mokem. KdyĀ• jsem na muĀ•e houkla z okna, kdeĀ•e mĀ• kluka, zaĀ•al se rozhlĀ•et s takĕ udivenĕm debilnĕm vĕrazem „teĀ• tady byl,“ naĀ•eĀ• nĀ•m o chvíli pozdĀ•ji pĀ•tmĕvedl syna ůplnĀ• cizĕ pĀ•n s tĕm, nĀ•m ho mĀ•em pĀ•tmĕjel, kdyĀ• mu vlĕtnul pod auto hned potĕ, co ho napadlo otevĀ•t branku. AbsolutnĀ• jsem se zhroutilĀ• ještĀ• tu noc porodila našeho druhĕho potomka. A zatĕmco jĀ• si uĀ•ivalĀ• v porodnici dobrĕ stravy a stĀ•e spĕcĕho mimina, manĀ•el hlĀ•dal ten nĀ•; pytel blech. Hned pĀ•tmĕi druhĕ nĀ•vštĀ•vĀ• v porodnici mi sdĀ•lil, Ā•e aĀ• od kluka nehnul na krok „No pĀ•tmĕisahĀ•m“, staĀ•il si Šimon vrazit do oka tuĀ•ku „ale naštĀ•stĕi nebyla oĀ•mĕzanĀ•“, dodal. KdyĀ• byli našemu Šimonovi dva roky, vrĀ•ila nĀ•m ho babiĀ•ka z odpolednĕi prochĀ•zky se zkrvavenĕm obliĀ•ejem slovy: „Jituš, promĕĀ•, ten dĀ•dek je fakt ůplnĀ• blbej, von mu ten kluk spadnul na asfaltce a sedĀ•mel si celej nos“. DĀ•da tĀ•hnul koĀ•r a tvĀ•tmĕil se, chudĀ•k, jako sprĀ•skanej pes. TenkrĀ•t jsme, my rodiĀ•e, stejnĀ•, jako babiĀ•ka, nemohli pochopit, jak se to tomu dĀ•dovi mohlo stĀ•t (kdyĀ• pĀ•tmĕce to dĀ•tĀ• hlĀ•dĀ•m, tak mi nemĀ•Ā•e spadnout, ne?) TatĕnkĀ•v vĕlet se synem do zoologickĕ zahrady skonĀ•il pĀ•tmĕi nastupovĀ•nĕ do auta hned potĕ, co Šimonovi zavĀ•tmĕel prstĕĀ•ky do dveĀ•tmĕi, Ā•imĀ•Ā• mu dva podĕlnĀ• rozštĕpl, tĀ• jsme skonĀ•ili v nemocnici a nĀ•; syn nĀ•sledujĕcĕ dva tĕdny s dlahou. O tĀ•tmĕi roky pozdĀ•ji si Šimon pĀ•tmĕivezl z dovolenĕ silnĕnĕ lĕšej nejenom po celĕm obliĀ•ejĕ, ale tĕmĀ• po celĕm tĀ•le, potĕ, kdy jsme s manĀ•elem povaĀ•ov za vĕbornĕ nĀ•pad dĀ•t mu do ruky vodĕtko s naši fenou psa Novofoundlandskĕho, která ho nĀ•slednĀ• na konec ulice dotĀ•hla takovou rychlostĕ, Ā•e neĀ• jsme se staĀ•ili vzpamatovat, bylo po všem. KdyĀ• jsme v nemocnici lĕĀ•ili, jĀ• Ā•e se to stalo, zpraĀ•ila nĀ• lĕkaĀ•tmĕka takovĕm pohledem, Ā•e uĀ• nemusela ani nic Ā•tmĕkat, aby nĀ•m došlo, jacĕ, to kretĕnĕi. KdyĀ• byl Šimon ve druhĕ tĀ•mĕidĀ•, vzal ho s sebou jeho otec na jakousĕ pĀ•tmĕpravu obecnĕch slavno zpĀ•tky asi za pĀ• hodiny. ManĀ•el tĀ•il kuka pĀ•tmĕed sebou a tvĀ•tmĕil se provinile. „Cos to na sebe vylil za barvu?“ hulĀ•kala jsem na Šimona. „PĀ•jde to vĀ•bec umejt?“ zaůtoĀ•ila jsem na jeho otce, kterĕ jen odvĀ•til: „To není barva, spadnul z lĀ•vky do potoka zrovna na kĀ•men a rozseknul si Ā•elo.“

Vzhledem k tomu, Ā•e mĀ•l kluk od krve uĀ• tĕmĀ• celou polovinu tĀ•la, podlomila se mi kolena a byla jsem absolutnĀ• paralyzovĀ•na. Duchaplnĕ otec mu rychle ovĀ•zal hlavu a odvezl do nemocnice. „MĀ•l prĕ kliku, kdyby spadl na ten kĀ•men jen trochu jinak, nemusel to pĀ•tmĕĀ•t,“ pravil otec, kdyĀ• dorazili z nemocnice, a jĀ• mu byla vdĀ•nĀ• za to, Ā• na rozdĕl ode mne, byl schopnĕ se o nĀ•j postarat. Našemu synovi nĀ•kolik nĀ•sledujĕcĕch dnĀ• pĀ•tmĕezdĕvali kamarĀ•i „mongolskĕ Ā•lovĀ•k,“ protoĀ•e mĀ•l opuchlĕ celĕ obliĀ•ej a jeho oĀ•i pĀ•tmĕipomĕnaly jen jakĕsi škvirky. Jakub mĀ•em vypadl z okna a dodnes dĀ•kujĕ pĀ•nubohu za to, Ā•e to neskonĀ•ilo neštĀ•stĕim. StaĀ•ila jenom sedaĀ•ka pod pootevĀ•enĕm oknem. Šimon sledoval v televizi nĀ•jakou pohĀ•dku, Jakub si hrĀ•l na sedaĀ•ce s kostkami a jĀ• pobĕhala mezi obĕvĀ•kem a plotnou, protoĀ•e kromĀ• toho, Ā•e je tĀ•mĕeba dĀ•ti ohlĀ•dat, je musĕte taky nakrmit. StaĀ•ĕi chvilka a zamĕchĀ•te omĀ•ku v hrnci a vrĀ•tĕte se do obĕvĀ•ku, vĀ•; syn balancuje v dupĀ•kĀ•ch v otevĀ•enĕm oknĀ•, pĀ•tmĕidĀ• se hrany okna a pozoruje ten cvrkot dole. NaštĀ•stĕi mne nenapadlo zakĀ•tmĕĀ•et, skoĀ•ila jsem po nĀ•m a stĀ•hla ho dolĀ•

KdyĀ• jsem mĀ•la pocit, Ā•e zase zaĀ•ĕnĀ•m normĀ•nĀ• dĕchat a jsem schopnĀ• postavit se na nohy, okamĀ•itĀ• jsem pĀ•tmĕ obĕvĀ•k a uĀ• nikdy jsme nemĀ•li sedaĀ•ku Ā•i cokoli jinĕho pod oknem. Pocitu viny za tuhle svoji neopatrnost, která mohla stĀ•t mĕho syna Ā•ivot, se asi nezbavĕm nikdy a od tĕ doby jsem taky dost opatrnĀ• na to, abych nĀ•koho odsuzovala za to, Ā•e neohlĀ•dĀ• dĀ•tĀ•. Naopak mĀ•m pocit, Ā•e je obrovskou nĀ•hodou, kdyĀ• se vĀ•m podaĀ•tmĕi dĀ•tĀ• uhlĀ•dat a uĀ• vĀ•bec si nemyslĕm, Ā•e by se v tomto ohledu mĀ•li plošnĀ• odsuzovat jenom chlapi. Moje maminka byla nĀ•jakĕm idiotem vystrĕena z vlaku ještĀ• pĀ•tmĕed tĕm, neĀ• staĀ•il zastavit ve chvíli, kdy mne, jako osmnĀ•cĕti mĀ•sĕĀ•nĕ dĀ•tĀ•, drĀ•ela v StĀ•la pĀ•tmĕipravenĀ• u dvĀ•tmĕi, aby stihla se mnou a všemi tĀ•mi taškami vystoupit, naĀ•eĀ• Ā•lovĀ•k stojĕcĕ v otevĀ•tmĕel dveĀ•tmĕe a nĀ•kdo jinĕ do nĕ, pravdĀ•podobnĀ• nechtĀ•nĀ•, strĀ•il. Potĕ, co moje maminka vyprĀ•vĀ•la mĕmu manĀ•e jsem mĀ•la nĀ•kolik dnĕ vytĀ•eny na hlavĀ• koleje, smĀ•l se tĕto (veselĕ pĀ•tmĕĕhodĀ•) mĀ•j muĀ• ještĀ• nĀ•kolik let. KoneckoncĀ• pĀ•tmĕĀ•ila jsem, tak proĀ• se nezasmĀ•t. Ve Ā•tyĀ•mĕech letech jsem strĀ•ila fajfky do škopku na koupĀ• zrovna, kdyĀ• do nĀ•j maminka lĕla vaĀ•tmĕicĕ vodu a o rok pozdĀ•ji jsem si nabĀ•hla na nĀ•sadu koštĀ•te ve chvíli, kdy maminka vytĕrĀ•la kuchyĀ•, naĀ•eĀ• lĕkaĀ•tmĕi nĀ•kolik tĕdnĀ• bojovali o zĀ•chranu mĕho oka. O nĀ•kolik let pozdĀ•ji (kdy uĀ• pobrala nĀ•jakĕ ten rozum) jsem si šĀ•hla pro pĕĀ•enĕ brambory do Ā•havĕho popela holĕma rukama, a v dospĀ•losti, kdy uĀ• jsem byla dokonce zaslouĀ•ilou matkou, a dalo by se oĀ•ekĀ•vat, Ā•e mĀ•j mentĀ•lnĕ vĕvoj dosĀ•hl jakĕsi pĀ•tmĕijatelnĕ ůrovnĀ•, jsem si pĀ•tmĕi vĕmĀ•nĀ• Ā•Ā•rovky pošĀ•ourala prstĕkem v objĕmce, aniĀ• bych vypnula proud. TakĀ•e tak BuĀ•me rĀ•di, Ā•e jsme pĀ•tmĕĀ•ili a doufejme, Ā•e tu naši pĕĀ•i pĀ•tmĕĀ•ijĕi i naše dĀ•ti. JITKA GOTTEROVA